

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **L. K.**, nar. X, bytem X, zastoupen Mgr. Jiřím Skálou, advokátem, se sídlem Márova 2806/10, Praha 13 – Stodůlky, proti žalovaným: **1) Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, **2) Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba **se** v části směřující proti žalovanému č. 1) **odmítá**.
- II. Žaloba **se** v části směřující proti žalovanému č. 2) **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal určení, že zásah Policie České republiky, kdy 25. 5. 2020 v době přibližně kolem 16:00 hod. na Praze 7 byl žalobce vystaven silniční kontrole, na základě které mu byla udělena bloková pokuta, byl nezákonný; a zároveň určení, že postup Policie ČR, kdy bylo přezkoumáno jednání příslušníků Policie ČR ze dne 25. 5. 2020 v době přibližně kolem 16:00 hod. na Praze 7 vůči žalobci, byl nezákonný.
- [2] Žalobce v podané žalobě uvedl, že předmetného dne byl zastaven hlídkou Policie ČR, kterou mu bylo sděleno, že se dopustil přestupku – jízdy na červenou na semaforu na výjezdu z tunelu Blanka na ul. Milady Horákové. Na místě žalobce s tímto závěrem nesouhlasil, nicméně s ohledem na značný tlak ze strany zasahující policistky podepsal a

převzal pokutu v blokovém řízení. Policistka na místě argumentovala existencí kamerového záznamu, jenž prokazuje daný přestupek. Žalobce se s tímto postupem policistky nespokojil, a proto podal podnět k přezkumu a stížnost na postup policistky s tím, že očekával, že mu bude zpřístupněn záznam, který byl pořízen. Byly mu zaslány dvě odpovědi. Ve sdělení ze dne 14. 7. 2020, č.j. KRPA-168513-3/ČJ-2020-0000DI byla komunikována „procesní“ stránka věci; ve vyrozumění ze dne 27. 7. 2020, č.j. KRPA-150292-8/ČJ-2020-001157-S byl vyrozuměn o vyřešení stížnosti po obsahové stránce. Na tyto příписy žalobce reagoval podnětem ze dne 14. 9. 2020.

- [3] Žalobce dále zdůraznil, že pro prokázání přestupku byl jako důkaz označen kamerový záznam, žalobce se však nikdy nedověděl jaký. Důvodně mohl předpokládat, že existuje nahrávka na městském kamerovém záznamu; tu však policisté nemohli mít v době zásahu k dispozici. Jen několikrát opakovali, že jej mají na magistrátě. Žalobce zpochybnil existenci kamerového záznamu, a to z toho důvodu, že vzhledem k charakteru křižovatky, kdy vyjížděl zespoda k semaforu, který je z hlavní komunikace obtížné vidět a jízda trvá pouze několik sekund, nebylo možné mít připravenou kameru k záznamu, pokud policisté nepředvídali, že žalobce pojedou na červenou. Za nejvíce zářející žalobce označil informaci uvedenou v obou sděleních policii, že nahrávka možného přestupku byla pořízena na soukromou kameru policistky a následně smazána. Žalobce dále označil tvrzení, že pro neexistenci důkazního prostředku, nelze vyvrátit tvrzení policistky, za zavádějící. Pokud správní orgán pořídil důkaz pro své rozhodnutí a v samotném řízení o blokové pokutě jej uvedl jako hlavní skutečnost, tak jej měl předložit, použít nebo alespoň uchovat. V daném případě tak byla porušena zásada „*in dubio pro reo*“, resp. byla Policií ČR vyložena v její prospěch, což je dle žalobce nepřipustné. Žalobce dále uvedl, že postup policistů, ať už v samotném blokovém řízení, tak při následném přezkumu, neodpovídá řádnému výkonu veřejné správy, který má probíhat v souladu se zákonem, transparentně a smysluplně. Dále uvedl, že zvažuje i podání trestního oznámení za zneužití pravomoci veřejného činitele, neboť je s ohledem na jeho zaměstnání povinen (pracuje jako specialista v oblasti zabezpečení cenin a bankovek a cestovních dokumentů) podobné situace, jako je podezření na nežádoucí pozorování a nahrávání, dle bezpečnostních směrnic hlásit.
- [4] Dále žalobce namítal, že policejní orgán nepostupoval v souladu se zákonem, přičemž nebyla naplněna obecná zásada transparentnosti a spravedlivého průběhu řízení – srov. ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle žalobce zejména nedošlo ke správnému zjištění údajů, naopak z dostupných informací vyplynulo, že policisté opakovaně porušili svou povinnost dostatečně zjistit průběh přestupku tak, aby byly vyloučeny pochybnosti; zároveň dle žalobce opakovaně podali lživá tvrzení, aby žalobce donutili uznat přestupek v blokovém řízení a vyhnuli se tak dokazování. Žalobce označil za lživé zejména tvrzení vyšetřujícího policisty ohledně existence záznamu o spáchání přestupku. Jakkoli se tedy v blokovém řízení dokazování neprovádí, tak dle žalobce není možné, aby tyto bylo založeno na lživých tvrzeních policisty jako správního orgánu.
- [5] Žalobce dále namítal, že se v blokovém řízení nevyjádřil ze svobodné vůle, ale po neúměrném verbálním nátlaku policistů. Pokud žalobce opakovaně odmítl uznat odpovědnost za přestupek a vyšetřující policista trval na řešení v blokovém řízení, tak je tento postup dle žalobce neadekvátní. Naopak policista měl žalobce poučit o možnosti správního řízení. Uvedl, že jako poslední výstup mu bylo zasláno vyjádření Policie ČR ze dne 25. 9. 2020, kde dozorující orgán povšechně odmítl výhrady žalobce a nabídl mu

možnost nahlédnutí do spisu. Žalobce se pokoušel kontaktovat příslušné oddělení Policie ČR, nicméně telefon nikdo nezvedal. Žalobce z uvedených důvodů označil postup Policie ČR při udělení pokuty v blokovém řízení za nezákonný a nesprávný. Rovněž pak samotné úkony v pokusu o přezkum nemají dle žalobce náležitosti legitimního a řádně provedeného řízení. Žalobce tak shrnul, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivé správní řízení.

- [6] Žalovaný č. 1 ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zpochybnil svou pasivní žalobní legitimaci. Uvedl, že z podané žaloby vyplývá, že žalobce spatřuje nezákonný zásah zaprvé v nezákonně provedené silniční kontrole a řešení přestupku v dopravě příkazem na místě ze strany příslušníků Policie ČR, dopravního inspektorátu Obvodního ředitelství policie Praha I, a zadruhé v nezákonném postupu při přezkumném řízení ze strany příslušníků Policie ČR, Obvodního ředitelství policie Praha I a skupiny vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy. Uvedl, že při tvrzeném nezákonném zásahu nejednali příslušníci Policie ČR jako ozbrojený sbor, ale byli v postavení správního orgánu – žalovaným by proto mělo být Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, které je nadřízeným správním orgánem dopravního inspektorátu Obvodního ředitelství policie Praha I i skupiny vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy. V této souvislosti pak žalovaný č. 1 odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č.j. Nad 224/2014-53. Žalovaný č. 1 proto z uvedených důvodů navrhl, aby vůči němu byla žaloba odmítnuta.
- [7] Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného č. 1 tak, že navrhl přistoupení dalšího účastníka řízení, a to žalovaného č. 2. Argumentaci žalovaného č. 1 však označil za absurdní, neboť se jedná dle jeho názoru o formalistickou obstrukci, neboť výkon státní moci, ať již prostřednictvím samotného policisty jako zaměstnance Ministerstva vnitra nebo prostřednictvím Krajského ředitelství policie ČR, je jeden a tentýž. Konstatoval, že neví a nemohl vědět, zda se v okamžiku tvrzeného porušení práva bavil s příslušníkem ozbrojeného sboru nebo s úředním správy na úseku provozu komunikací.
- [8] V podání ze dne 2. 9. 2021 pak žalobce doplnil svá tvrzení a důkazy. Uvedl, že při nahlédnutí do spisu na Obvodním oddělení policie Praha I nedohledal žádné z informací, o něž žádal. Žalobce doplnil, že vyšetřující policista (prap. N. V.) neměl prokazatelný záznam při řízení o blokové pokutě a uvedl nepravdivé tvrzení jen proto, aby žalobce donutil podepsat příkazní blok.. Stejně tak dozorující policista (Mgr. J. K.) neuvedla žalobci v telefonickém hovoru pravdivé údaje, když uvedla, že „bylo mu sděleno, že existuje kamerový záznam z MKS, kde je zachyceno jeho protiprávní jednání“, avšak při nahlížení do spisu bylo žalobci sděleno, že žádné další záznamy nejsou. Dále uvedl, že ve vyjádření Policie ČR ze dne 25. 9. 2020 se uvádí, že ze záznamu je patrné, že nebyla zachycena informaci o osobním údaji, jen registrační značka. Toto tvrzení dle žalobce znamená, že ještě v září roku 2020 měla Policie ČR k dispozici nějaký záznam, byť tvrdí, že tomu tak nebylo. Žádný záznam však nikdy doložen nebyl. Dále žalobce označil za nepředstavitelné, že policisté mají soukromou záznamovou kameru ve vozidle připevněnou na skle a s ní monitorují plošně veškerý provoz.
- [9] Žalovaný č. 2 v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její odmítnutí, příp. zamítnutí. Žalovaný č. 2 nejprve uznal svou pasivní žalobní legitimaci a následně konstatoval, že z návrhu petitu žaloby nevyplývá, jaký přezkum má žalobce na mysli, neboť za přezkum v žalobě označuje samotný podnět na přezkumné řízení (který sám označil jako „pokus o přezkum“), jak byla část podání žalobce vyhodnocena ve smyslu

ustanovení § 94 a násl. správního řádu příslušným správním orgánem, ale zároveň za přezkum označuje i svou stížnost a její vyřízení v souladu s ustanovením § 175 správního řádu ze strany jiného útvaru žalovaného. Žalobce tedy dle žalovaného č. 2 směšuje uvedené právní instituty, přičemž si není vědom postupu a právních důsledků v případě obou těchto odlišných institutů.

- [10] Dále žalovaný č. 2 ke skutkovému stavu věci uvedl, že dne 25. 5. 2020 prováděla hlídka DI Praha I, dohled nad bezpečnostní silničního provozu ve svěřeném obvodu. V cca 15:55 hod. hlídka projížděla ulicí Milady Horákové směrem ke křižovatce s ulicí Svatovítská (směrem z centra), kde si v čase 15:56 hod. povšimla osobního motorového vozidla tovární značky Toyota Corolla, šedé barvy, RZ: X, jehož řidič vyjížděl z tunelového komplexu Blanka a nerespektoval signál s červeným světlem „STŮJ“. Z tohoto důvodu bylo vozidlo následně hlídkou zastaveno předepsaným způsobem; hlídka vyzvala řidiče k předložení předepsaných dokladů k řízení a provozu motorového vozidla a dokladů. Řidič předložil řidičský průkaz a občanský průkaz a ORV a byl ztotožněn jako žalobce. Tím, že řidič nerespektoval signál s červeným světlem „STŮJ“, porušil ustanovení § 4 písm. c) a § 70 odst. 2 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb. a dopustil se přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zák. č. 361/2000 Sb. Na místě byl řidič hlídkou řádně poučen o možnostech řešení přestupku. Řidič na místě s přestupkem souhlasil a byla mu uložena pokuta ve výši 1.000 Kč, se kterou přestupce souhlasil, chtěl ji uhradit na místě. Z tohoto důvodu mu byl vypsan příkazový blok na pokutu na místě zaplacenou č. C 0099908 série AC/2017.
- [11] Dále žalovaný č. 2 uvedl, že obsah části podání žalobce, které mu bylo doručeno dne 9. 6. 2020, vyhodnotil podle jeho obsahu jako podnět k přezkoumání pravomocného rozhodnutí č.j. KRPA-134930/PŘ-2020-001106 vydaného formou příkazu na místě dne 25. 5. 2020 policistou DI OŘP Praha 1. Na tento podnět reagoval správní orgán sdělením plk. Mgr. J. D., vedoucího odboru služby dopravní policie ze dne 14. 7. 2020, č.j. KRPA-168513-3/ČJ-2020-0000DI. Z tohoto sdělení je dle žalovaného č. 2 patrné, že příslušný správní orgán postupoval zcela v intencích ustanovení § 94 a násl. správního řádu. Tvzení žalobce tak označil žalovaný č. 2 za nepodložená a neodpovídající skutkovému stavu. Zdůraznil, že v případě podnětu na přezkoumání řízení se nevede klasické správní řízení. Námitky žalobce ohledně toho, že v řízení byla porušena jeho práva a že nebylo vedeno správní řízení, tak jsou dle žalovaného č. 2 zcela irelevantní, neboť nemají oporu v zákonných ustanoveních.
- [12] Žalovaný č. 2 dále uvedl, že druhou část podání žalobce současně vyhodnocoval příslušný útvar žalovaného jako stížnost ve smyslu ustanovení § 175 správního řádu. Ta byla vyřízena vyrozuměním ředitele OŘP Praha I plk. Mgr. A. B. ze dne 27. 7. 2020, č.j. KRPA-150292-8/ČJ-2020-001157-S. Následně žalovaný citoval vyjádření zasahujících policistů, které má žalobce k dispozici na základě svého nahlédnutí do spisu. Skutečnosti vyplývající z tohoto vyjádření ředitel OŘP Praha I uvedl ve svém vyrozumění. Žalovaný č. 2 dále konstatoval, že žalobce dále reagoval podáním ze dne 14. 9. 2020, z něhož je patrné, že nepochopil, z jakého důvodu žalovaný reagoval dvěma vyjádřeními, resp. z jakého důvodu byla jeho podání podrobena dvěma odlišným způsobům vyhodnocení podání. Na toto podání reagoval žalovaný č. 2 sdělením ze dne 25. 9. 2020, č.j. KRPA-150292-13/ČJ-2020-001157-S, které obsahovalo rovněž hodnocení právního stavu zkráceného příkazního řízení ukončeného uložením pokuty příkazem na místě. Žalovaný č. 2 rovněž uvedl, že pro účely zjištění skutečností, potřebných pro vyřízení stížnosti žalobce, bylo dne 18. 6. 2020 provedeno šetření k poloze hlídky při řešení předmětné blokové pokuty. Bylo zjištěno, že

hlídka neměla k dispozici vozidlo s LZZ; hlídka si měla přestupkové jednání nahrát na osobní kameru, avšak vzhledem k tomu, že byl přestupek vyřešen na místě, nedošlo k zálohování záznamu (tento byl automaticky přehrán záznamem dalším). Ve věci přezkum DI zajistilo záznam z MKS, kde je protiprávní jednání žalobce zachyceno.

[13] K argumentu, že žaloba není způsobilá k věcnému projednání, žalovaný odkázal na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2022, č.j. 8A 21/2022-14. Dále připomněl, že s účinností od 1. 7. 2017, tedy i v době, kdy byl žalobce pokutován za spáchaný přestupek, již neexistovala tzv. blokové řízení, neboť tento institut nahradilo příkazní řízení, v jehož rámci je vydáváno rozhodnutí v podobě příkazu na místě, ve vztahu k němuž v případě uložení pokuty dostane obviněný z přestupku tzv. příkazový blok. K tvrzení žalobce, že z jeho strany nemělo dojít k projevení svobodného souhlasu k vyřízení věci příkazem na místě (resp. že byl k souhlasu donucen tvrzením příslušníků, že mají k dispozici kamerový záznam), žalovaný č. 2 uvedl, že toto tvrzení je v rozporu se skutečností, že podle příkazového bloku, žalobce, který se prokázal občanským průkazem, projevil souhlas s projednáním přestupku v příkazním řízení na místě, přičemž z obsahu bloku se výslovně podává, že podpisem příkazního bloku z přestupku, obviněný souhlasí s projednáním přestupku v příkazním řízení na místě a zároveň se podpisem příkazový blok stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím. Pokud by tedy žalobce s takovým projednáním nesouhlasil, tak se jeví jako nelogické, že předmětný příkazový blok podepsal a předmětnou částku uhradil. K tomu žalovaný č. 2 odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 8. 2019, č.j. 1A 72/2018-51 a na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č.j. 3 As 58/2007 a ze dne 4. 12. 2013, č.j. 6 As 67/2013-16.

[14] Žalovaný č. 2 dále zopakoval, že odbor služby dopravní policie neshledal podmínky pro zahájení přezkumného řízení ve smyslu ustanovení § 95 odst. 1 správního řádu; v daném případě by se tedy řízení vedlo v případě, že by byl shledán důvod k zahájení přezkumného řízení. Rovněž tak se nevede řízení ve věci stížnosti ve smyslu ustanovení § 175 správního řádu. Žalovaný č. 2 rovněž připomněl rozsudek Nejvyššího správního č.j. 8 As 68/2010-81, dle kterého platí, že *„podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích.“* Opakovaně pak odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č.j. 1 As 21/2010-65. Uvedl také, že důsledkem žalobcova podání (podnětu k přezkumu) není vydání rozhodnutí. K argumentu žalobce, že ani blokové řízení nelze založit na lživých tvrzeních a absenci důkazů, žalovaný č. 2 dodal, že v případě, že měl žalobce pochybnosti být o jednom z uvedených aspektů, měl možnost příkazní blok nepodepsat a trvat na dokazování ve správním řízení.

[15] Ke kamerovému záznamu žalovaný č. 2 uvedl, že tento byl v první fázi, tj. v době spáchání přestupku dne 25. 5. 2020, pořízen soukromou kamerou, umístěnou za čelním sklem služebního vozidla k záznamu výkonu služby nebo protiprávního jednání, a to v souladu s interním aktem řízení, konkrétně čl. 3 bod a) v té době platného ZPPP č. 199/2008, o používání technických dokumentačních prostředků. Smazání, resp. neuložení pořízeného záznamu bylo rovněž v souladu s tímto předpisem. Následně byl kamerový záznam zajištěn z MKS na základě podnětu žalobce doručeného dne 9. 6. 2020. K možnosti nahlédnutí do spisu, resp. zhlédnutí záznamu z kamerového systému, žalovaný č. 2 uvedl, že tento byl a je po celou dobu uchován na záznamovém úložišti útvaru DI žalovaného. Pokud se nebylo možné dlouhodobě dovolat telefonicky, což žalovaný považoval za

nepravděpodobné, tak existují i další veřejně dostupné komunikační kanály, které mohl žalobce využít pro kontakt s jakýmkoliv útvarem žalovaného.

- [16] Při ústním jednání před soudem konaném dne 8. 12. 2022 zástupce žalobce uvedl, že žaloba je o tom, že se žalobce cítí být poškozen tím, že byl vystaven šikanóznímu nebo nesprávnému postupu policistů, kteří mu při šetření samotném, tak při šetření přestupku sdělili záměrně nepravdivé údaje. Uvedl, že žalobce byl donucen podepsat blokovou pokutu, přičemž byl vystaven tlaku, který spočíval v tom, že nebyl řádně poučen. Rovněž byl pod tlakem díky covidové epidemii, jelikož zasahující policistka neměla roušku. Dále poukázal na to, že i přezkum, ve kterém byly potvrzeny kroky policistů, vykazuje značné vady. Uvedl, že nenapadal primárně to, že žalobce jel na červenou, ale postup policistů při ukládání blokové pokuty.
- [17] Žalovaný č. 1 odkázal při ústním jednání na písemné vyjádření k žalobě. Žalovaný č. 2 uvedl, že se jedná o obcházení zákona, neboť žaloba proti příkaznímu bloku není možná. Uvedl, že pokud policisté uváděli, že mají k dispozici kamerový záznam, tak toto nelze považovat za nátlak. Pořizování záznamů je v souladu se zákonem a s interními předpisy. Kamerový záznam z Magistrátu pak přestupkové jednání žalobce jednoznačně potvrzuje. Dále uvedl, že podání žalobce (stížnost), ve kterém si stěžoval na postup policistů, bylo vyhodnoceno podle svého obsahu v souladu se správním řádem – část podání vyhodnocoval dopravní inspektorát jako podnět k přezkumnému řízení, část jako stížnost podle ustanovení § 175 správního řádu vyhodnocoval útvar žalovaného, který je k tomu příslušný. V dalším pak žalovaný č. 2 odkazoval na své písemné vyjádření.
- [18] Při ústním jednání byla jako svědkyně vyslechnuta prap. N. V., zasahující policistka. K věci nejprve sama uvedla, že s kolegou v předmětný den vykonávali běžnou službu, při které stáli na křižovatce (byli asi druhé nebo třetí auto v pořadí), přičemž viděli, jak z výjezdu z tunelu vyjelo vozidlo na červenou. Proto se za ním vydali, zastavili jej a řešili s řidičem přestupek. K dotazu soudu na podrobnosti řešení přestupku svědkyně uvedla, že se si s ohledem na odstup času moc nepamatuje, ale že se jednalo o klasické řešení přestupku. Ohledně přestupku vypověděla, že se jednalo o klasickou jízdu na červenou. K dotazu soudu na pokutový blok sdělila, že její kolega řekl žalobci, že pokud s přestupkem souhlasí, ať pokutový blok podepíše; pokud nesouhlasí, tak to bude oznámeno na magistrát, jak je to řešeno s každým řidičem. Uvedla, že žalobce souhlasil. Dále popsala, že tento přestupek řešil kolega a ona lustrovala osobu žalobce, jehož si nepamatovala. K dotazu soudu na to, zda byl pořizován nějaký záznam, svědkyně odpověděla, že tehdy měli kameru ve vozidle (nyní již mají osobní kamery). K dotazu, co se stalo se záznamem z kamery, odpověděla, že mají nastavené, že se to automaticky promazává, když se to z kamery nestáhne. V daném případě nebyl důvod záznam stahovat, protože to byla klasická pokuta. K dotazu zástupce žalobce svědkyně sdělila, že hlídka stála na ulici Milady Horákové, přičemž vozidlo bylo zastaveno v ulici Svatovítská. Dále sdělila, že viděli vozidlo, které jelo na červenou. K dotazu zástupce žalobce, zda až poté zapnuli kameru, vypověděla, že kamera běžela celou dobu, protože má nastavený režim sekvence cca 5 minut. K dotazům na umístění kamery svědkyně sdělila, že se tato nacházela ve výhledu řidiče, asi uprostřed palubní desky tak, aby nepřekážela výhledu. Dále k dotazu zástupce žalobce, zda to byla videokamera nebo služební kamera, svědkyně odpověděla, že se jednalo o služební kameru, kterou „*nafasovala*“; jednalo se o nejspíš o kameru GoPro, což si však přesně nevzpomněla. Následně dodala, že si není jistá, jestli to byla soukromá nebo policejní kamera. K dotazu zástupce žalobce, zda pořizovali nějaký další záznam

žalobce, nějaké fotky atd., odpověděla, že pro to nebyl důvod. Uvedla, že si nepamatuje, jestli fotili značku vozidla nebo ne. K dotazu, zda je podle svědkyně vidět na vozidlo z příjezdu, uvedla, že ano a že jej viděla ona i kolega. Uvedla, že to bylo vidět bokem z okna. Zdůraznila, že byl vidět jak semafor, tak vozidlo. Dále k dotazu, zda s žalobcem mluvila, uvedla, že s ním mluvil kolega; určitě jej pozdravila a možná vyzvala k dechové zkoušce; zákrok však řešil kolega. K dotazu, zda si vzala od žalobce nějaké peníze, odpověděla, že nikoliv. K dotazu na následné prošetřování odpověděla, že to řešila se svým nadřízeným. K dotazu, zda při zásahu měla roušku, vypověděla, že pokud to byla doba, kdy se nosily roušky, tak samozřejmě měla.

- [19] Při ústním jednání byl dále k důkazu proveden spis vedený o stížnosti žalobce dle ustanovení § 175 správního řádu pod č.j. KRPA 150292/ČJ-2020-001157-S. Zástupce žalobce ve vztahu k tomuto spisu upozornil na vyjádření ze dne 23. 6. 2020, kde je uvedeno, že žalobce „*byl následně poučen o tom, jak se bude ve věci postupovat v případě, že s postupem souhlasit nebude.*“ Namítal, že k poučení došlo až potom, co mu byl vrácen pokutový blok. Byl tedy poučen až dodatečně, což dle něj není správný průběh příkazního řízení. Dále zástupce žalobce zdůraznil, že ve spisovém materiálu žádné video založeno nebylo, přestože o něj žádali. Žalovaný č. 2 k tomu uvedl, že stížnost podle ustanovení § 175 správního řádu a podnět na přezkumné řízení projednávali dva naprosto odlišné útvary. V případě přezkumného řízení byly z Magistrátu vyžádány kamerové záznamy, u stížnostního spisu nikoli, neboť v rámci řízení podle ustanovení § 175 správního řádu není možné přezkoumávat přestupkové řízení, ale toliko jednání příslušníků, zda nepřekročilo zákonný rámec. Zástupce žalobce následně znovu zdůraznil, že žalobce je osobou bez právnického vzdělání, která podala stížnost. Dále odkázal na str. 9 stížnostního spisu, kde je uvedeno, že dopravní situaci dokládá videozáznam, který je součástí spisového materiálu, kde však nic založeno není.
- [20] Zástupce žalobce dále k důkazu navrhoval záznam z mobilního telefonu žalobce, který si znovu projel předmětnou křižovatku, ze kterého je zřejmé že automobil vůbec není možné vidět ani jeho SPZ. Rovněž navrhoval fotografii z Google Maps, dle které příjezdová cesta neumožňuje řádnou reakci na daný semafor.
- [21] Žalobce při ústním jednání před soudem uvedl, že 25. 5. byl první den prvního rozvolnění proti covidu a policistka neměla roušku. Uvedl, že nejel směrem do Svatovítské, ale do ul. Patočkova, jinak by jel pravým pruhem. Do Svatovítské (resp. vedlejší slepé ulice) byla zavezen hlídkou policie. K samotnému zásahu uvedl, že mu policistka opakovaně sdělila, že jel na červenou, což žalobce odmítnul. Dle žalobce uvedla, že to mají na videu ve voze, a pokud s tím nebude souhlasit, tak to pošlou na Magistrát. Následně jej vyzvala k odevzdání 1.000 Kč, poté odešli s policistou do vozu, který po cca 10 minutách přinesl pokutový blok. Dále uvedl, že se cítil v tísní; blok podepsal vlastní propiskou, aniž by věděl, co je na něm napsáno. Policista ještě uvedl, že jej viděli, jak vjíždí na jejich zelenou; o videozáznamu nemluvil. Rovněž uvedl, že policisté nemohli mít jeho přestupek zaznamenán, neboť nelze natáčet něco, co je pět metrů pod zemí. Dále žalobce zdůraznil, že je ze své pracovní pozice povinen hlásit v rámci bezpečnostních předpisů, že byl nahráván. Ještě doplnil, že ve vyjádření dozorující policistky Mgr. K. je uvedeno, že nemohlo dojít k úniku informací (že byl žalobce sledován atd.), neboť na videu byla jenom SPZ, což je dle žalobce vyloučeno, neboť mohla být zaznamenána maximálně střecha vozu, resp. mohl být natočen až ul. Milady Horákové cca 1,5 až 2,5 sekundy po výjezdu z tunelu, což nic nedokazuje.

- [22] Žalovaný č. 2 dále při jednání uvedl, že pokud policisté konstatovali, že mají video, tak měli k dispozici osobní záznamové zařízení. Toto zařízení může být jak podle zákona, tak podle interních předpisů, i soukromé (např. mobil). Dle žalovaného není vůbec důležité, jaká kamera to byla, v čí vlastnictví, ale jak bylo se záznamy zacházeno. Pokud by žalobce nesouhlasil, tak by v následném přestupkovém řízení byl předložen jak osobní záznam, tak záznam z magistrátu.
- [23] V závěrečném návrhu zástupce žalobce uvedl, že žaloba je snahou o přezkum jednání policistů, a to jak policistů vyšetřujících přestupek na místě, tak těch, kteří přezkoumávali jejich jednání. Uvedl, že po žalobci bylo pod smyšleným a nepravdivým důvodem vyžadováno podepsání blokové pokuty, jež má charakter doznání. Uvedl, že žalobce se k přestupku doznal pouze pod tlakem, že jeho jednání je na záznamu. Tvzení policistů označil za lživá, a proto nelze celý postup akceptovat. Dále namítal, že přezkum lze považovat za nezákonný z toho důvodu, že se dostal do situace, kdy si různé útvary policie rozdělili stížnost, kdy jedna část byla více méně z formálních důvodů odmítnuta a druhá část nebyla vyřešena uspokojivým způsobem. Uvedl, že cílem řízení bylo se zbavit věci co nejjednodušším způsobem a neprošetřovat, neboť v protokolech jsou uváděny skutečnosti, které se zjevně odlišují od skutečného skutkového stavu věci.
- [24] Žalovaný č. 1 v závěrečném návrhu uvedl, že nemá pasivní žalobní legitimaci. Žalovaný č. 2 uvedl, že žalobce *de facto* změnil žalobní petit v tom smyslu, že za nezákonné považovat chování policistů při silniční kontrole. Dle názoru žalovaného č. 2 nevyplynuly žádná zjištění a důkazy o tom, že policisté při silniční kontrole jakýmkoliv způsobem pochybili. Konstatoval, že policisté nebyli na žalobci připraveni, ale postupovali naprosto standardním způsobem. Rovněž postup při „přezkumu“ byl dle žalovaného č. 2 v souladu se zákonem, neboť příslušný útvar se zabýval příslušnou částí žalobcova podání (stížnosti). Žalobce tak obdržel od dvou útvarů příslušná vyznění.
- [25] Soud posoudil věc následovně:
- [26] Soud nejprve k výroku I. rozsudku uvádí, že zastává právní názor, že označení žalovaného v podané žalobě (žalovaný č. 1) neodpovídá samotnému žalobnímu tvrzení, neboť dle ustanovení § 83 s.ř.s. je žalovaným správním orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správním orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.
- [27] Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovaný č. 1 není v dané věci pasivně legitimován, neboť žalobce spatřoval nezákonný zásah zaprvé v nezákonně provedené silniční kontrole a řešení přestupku v dopravě příkazem na místě ze strany příslušníků Policie ČR, dopravního inspektorátu Obvodního ředitelství policie Praha I, a zadruhé v nezákonném postupu při přezkumném řízení ze strany příslušníků Policie ČR, Obvodního ředitelství policie Praha I a skupiny vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy. Žalobou napadené zásahy lze dle názoru soudu přičítat policii jako správnímu orgánu, nikoliv policii jako bezpečnostnímu sboru. Městský soud má proto za to, že v případě provádění silniční kontroly, na základě které je ukládána bloková pokuta, resp. v případě „přezkumu“ jednání příslušníků Policie ČR při provádění takové silniční kontroly (a ukládání blokové pokuty), nejednají příslušníci Policie ČR jako ozbrojený sbor, ale jsou v postavení správního orgánu. Dle žalobního tvrzení je tedy

pasivně legitimovaným správním orgánem Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy (žalovaný č. 2), které je nadřízeným správním orgánem Policie ČR, Obvodního ředitelství policie Praha I, dopravního inspektorátu, resp. nadřízeným správním orgánem skupiny vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, jejichž příslušníci tvrzené nezákonné zásahy provedli. V takovém případě pak nepřísluší postavení žalovaného Ministerstvu vnitra, neboť se nejedná o zásah ozbrojeného sboru.

- [28] Žalobce sám v soudním řízení podal návrh přistoupení účastníka řízení na straně žalované (Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy), aniž by vůči původnímu žalovanému (Ministerstvo vnitra) vzal podanou žalobu zpět. Soudu tak nezbylo, než žalobu v části směřující proti žalovanému č. 1 podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. odmítnout. Toto ustanovení stanoví, že nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením návrh odmítne, jestliže nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný.
- [29] Na závěr k výroku I. soud dodává, že žalovaný č. 2 svou pasivní legitimaci uznal ve svém písemném vyjádření k podané žalobě. K argumentu žalobce, že se jedná o formalismus, soud dodává, že v případě žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu je jednou ze základních náležitostí určení správního orgánu, který tvrzený zásah provedl. V případě zásahu příslušníků Policie ČR (resp. obecně příslušníků ozbrojených sborů) je nutné bezpodmínečně vyjasnit otázku, zda příslušníci jednali jako ozbrojený sbor či v postavení správního orgánu (srov. ustanovení § 83 s.ř.s.). Žalobce je zastoupen advokátem, který by si těchto drobných, byť pro posouzení věci samé velmi podstatných, nuancí měl být jako právní profesionál vědom.
- [30] Podle ustanovení § 82 s.ř.s. se každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
- [31] Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 17. 3. 2005, č.j. 2 Aps 1/2005-65) je pro poskytnutí ochrany podle ustanovení § 82 s. ř. s. nezbytné kumulativní splnění pěti podmínek: *„žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka)“*; není-li byť jediná z těchto podmínek naplněna, nelze ochranu poskytnout. Podmínka č. 6, spočívající v trvání zásahu či jeho důsledků anebo v hrozbě jeho opakování, byla s účinností od 1. 1. 2012 novelou soudního řádu správního provedeného zákonem č. 303/2011 Sb. zrušena. Judikatura vztahující se ke zbývajícím podmínkám je však i nadále použitelná.
- [32] Pojmy „zásah, pokyn, donucení“ soudní řád správní nedefinuje a obecně je nedefinuje ani žádný jiný právní předpis. Soudní řád správní pro všechny tři pojmy zakládá legislativní zkratku „zásah“. Za zásah lze považovat úkony orgánu státní správy v rámci výkonu veřejné moci, které bezprostředně přímo zasahují do právních poměrů osob, vůči nimž je úkon směřován. Samotný zásah bývá zpravidla neformální v tom smyslu, že mu nepředchází žádná formální procedura, jde zpravidla o faktický úkon, kterým je zasaženo

do právních poměrů osoby, přitom musí jít o takový úkon, který není rozhodnutím (tj. rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky uvedené v ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s.). Většinou půjde o aktivní úkony správních orgánů, nelze však vyloučit, že za zásah lze považovat i pasivitu správních orgánů (tedy nečinnost), aby však šlo o zásah podle ustanovení § 82 s.ř.s. musí se pasivita (nečinnost) tohoto orgánu vztahovat rovněž k takovým úkonům, které nejsou rozhodnutím.

[33] Žalobce se podanou žalobou domáhal vyslovení (určení) nezákonnosti ve vztahu ke dvěma zásahům příslušníků Policie ČR:

- 1) zásahu spočívajícím v podrobení se silniční kontrole, na základě které mu byla udělena bloková pokuta;
- 2) zásahu spočívajícím v postupu při přezkoumávání jednání příslušníků Policie při předmětné silniční kontrole.

[34] Soud se nejprve zabýval prvním z těchto „zásahů“, neboť ten předcházел druhému „zásahu“. V daném případě není mezi stranami sporu o tom, že žalobci byla příkazem na místě uložena pokuta ve výši 1.000 Kč za přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), neboť nerespektoval signál s červeným světlem „STŮJ“, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) a § 70 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. K přestupku došlo při výjezdu z tunelového komplexu Blanka do ul. Milady Horákové.

[35] Z podané žaloby, jakož i z vyjádření zástupce žalobce při ústním jednání vyplývá, že žalobce primárně nerozporuje to, zda uvedený přestupek skutečně spáchal či nikoliv, ale domáhá se ochrany proti údajně šikanóznímu a nesprávnému postupu zasahujících policistů, kdy tvrdí, že byl pod nátlakem donucen podepsat blokovou pokutu. Tento nátlak dle žalobce spočíval jednak v tom, že nebyl řádně poučen; dále v tom, že jej příslušníci policie na místě lživě informovali, že existuje kamerový záznam spáchání přestupku; a rovněž také v tom, že zasahující policistka neměla roušku, neboť se celá událost stala v době „covidové epidemie“.

[36] Soud i přesto považuje hned úvodem odkázat na záznam z Městského kamerového systému č. 20200525_151530 (vedeny pod č.j. KRPA-168513ČJ-2020-001106), který založil do soudního spisu žalovaný č. 2, na němž je nahrávka z kamery č. 501219 – Hradčanská výjezdová rampa. Ze záznamu je patrné, že v čase 00:26 padla na semaforu při výjezdu z tunelového komplexu Blanka (konkrétně z Dejvického tunelu) červená, přičemž cca o 1 sekundu později projelo semafor na červenou v levém jízdním pruhu vozidlo šedé barvy, za nímž se v čase 00:30 vydalo policejní vozidlo se zapnutým majáčkem, které do té doby stálo na semaforu v ul. Milady Horákové. Ohledně spáchání předmětného přestupku (jízda na červenou) tak dle názoru soudu již nemůže být sporu.

[37] Stejně tak soud neshledal žádné vady na příkazovém bloku č. C 0099908 série AC/2017, jenž obsahuje veškeré náležitosti dle ustanovení § 92 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“). Proto se dále soud zabýval vlastním průběhem silniční kontroly, ve které žalobce spatřoval nezákonný zásah.

[38] V daném případě soud usoudil, že příslušníci Policie ČR, kteří na daném místě a v daném čase vykonávali dohled nad bezpečností silničního provozu v jím svěřeném obvodu, byli oprávněni zastavit vozidlo, jenž řídil žalobce, a to v souladu s ustanovením § 79 zákona č.

361/2000 Sb. Rovněž pak byli oprávněni vyzvat řidiče podle ustanovení § 124 odst. 12 písm. h) téhož zákona k předložení dokladů k řízení a provozu vozidla a podle ustanovení § 63 odst. 2 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii“), k prokázání totožnosti jakožto osobu podezřelou ze spáchání přestupku.

[39] Žalobci pak byla následně uložena pokuta příkazem na místě. Příkazní řízení je upraveno v ustanoveních § 91 a 92 zákona č. 250/2016 Sb. Podle ustanovení § 91 odst. 1 věta první platí, že *„[s]právní orgán může příkazem na místě uložit pouze pokutu, pokud nestačí domluva a obviněný nebo osoba jednající za obviněného, který je právnickou nebo podnikající fyzickou osobou, souhlasí se zjištěným stavem věci, s právní kvalifikací skutku, s uložením pokuty a její výší a s vydáním příkazového bloku.“* Podle ustanovení § 92 odst. 1 věta druhá pak platí, že *„[p]odpisem příkazového bloku obviněným se příkaz na místě stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.“*

[40] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č.j. 8 As 68/2010-81 platí, že *„podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích.“* Rovněž lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č.j. 3 As 58/2007-11, dle kterého *„blokové řízení je svou povahou řízením specifickým, zkráceným, zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení se svým výsledkem – uložením pokuty.“* Odkázat lze rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č.j. 6 As 67/2013-16, v němž je uvedeno, že *„[r]ozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném usnesení č. j. 1 As 21/2010-65 potvrdil ustálenou judikaturu správních soudů, dle které je blokové řízení o přestupku specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Tímto rozhodnutím je pokutový blok, kterým se blokové řízení končí. (...) Právě ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení je podmínkou sine qua non blokového řízení, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou splněny všechny podmínky blokového řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. S ohledem na zásadu vigilantibus iura (nechť si každý stráží svá práva) se obviněný z přestupku udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení, akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení (...). Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu již orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení nevyhledávají žádné důkazní prostředky a neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci (...).“*

[41] Tato judikatura se týká tzv. blokového řízení dle ustanovení § 84 až § 86 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 31. 6. 2017, nicméně vzhledem k tomu, že institut blokového řízení nahrazen právě řízením příkazním (srov. přechodné ustanovení § 112 odst. 6 zákona č. 250/2016 Sb.), v rámci kterého jsou podmínky pro uložení pokuty

vymezeny obdobným způsobem jako v řízení blokovém. Proto soud považuje závěry vyplývající z této judikatury aplikovatelnými i na nyní projednávanou věc.

- [42] Mezi stranami je nesporné, že žalobce na místě s projednáním přestupku souhlasil, příkazový blok podepsal a pokutu na místě uhradil. Za dané důkazní situace pak lze mít dle názoru soudu za to, že žalobce podepsal předmětný příkazový blok a uhradil pokutu, čímž dle obsahu tohoto příkazového bloku projevil souhlas s projednáním věci příkazem na místě a byl si tak vědom toho, že jeho podpisem se příkazovým blok stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím. Z výše citované judikatury totiž vyplývá, že je v dispozici přestupce rozhodnout se na místě, zda bude s přestupkem souhlasit a podrobí se tedy jeho projednání příkazem na místě či zda souhlasit nebude (a to se zjištěným stavem věci, právní kvalifikací skutku, s uložením pokuty, její výší, či z jiného důvodu), a z toho důvodu bude přestupek projednán ve správním řízení u příslušného správního orgánu, kde bude mimo jiné provedeno i dokazování. Pokud tedy měl žalobce jakékoliv pochybnosti ohledně existence důkazního prostředku, případně o spáchaném přestupku (ve své stížnosti totiž zpochybňoval, že jel na červenou), mohl a měl tohoto svého práva využít a sdělit zasahujícím policistům, že s uložením pokuty ve formě příkazu nesouhlasí. K takové situace však v daném případě nedošlo a žalobce začal postup policistů zpochybňovat až zpětně.
- [43] Žalobce namítal, že příkazový blok podepsal pod nátlakem, který spočíval zejména v tom, že policisté pořídili ze služebního vozidla důkazní prostředek (videozáznam přestupku), na základě kterého žalobce podepsal příkazový blok (resp. na základě tvrzení policistů o existenci tohoto záznamu), nicméně dle žalobce takový záznam nemohl být vůbec s ohledem na charakter křížovatky vůbec pořízen.
- [44] V tomto směru soud nejprve k návrhu na provedení dokazování viz bod [20] tohoto rozsudku uvádí, že jej shledal nadbytečným, neboť předmětem žaloby, jak opakovaně zdůraznil zástupce žalobce při ústním jednání před soudem, je chování policistů při zásahu a při „přezkumu“ tohoto zásahu, nikoli to, zda byl či nebyl daný přestupek skutečně spáchán, k čemuž dle soudu tyto navržené důkazy směřují.
- [45] Soud dále uvádí, že sám žalobce v podané žalobě uvedl, že vyšetřující policisté několikrát opakovali, že záznam mají na magistrátě. Takový argument zasahujících policistů se soudu jeví jako naprosto logický, neboť zcela nepochybně věděli a vědí o existenci kamery MKS, která permanentně zabírá místo, kde byl předmětný přestupek spáchán. Tento záznam pak následně vyžádán do spisu týkající se podnětu žalobce k provedení přezkumného řízení (viz dále). Žalobce tedy měl možnost do tohoto záznamu kdykoli nahlédnout.
- [46] Pokud jde o záznam přímo ze služebního vozidla, jenž je předmětem sporu, tak k němu soud uvádí, že ze sdělení policistů založených ve stížnostním spisu vyplývá, že jednání žalobce (přestupek) bylo nahráno na soukromé médium policistů, které bylo umístěno ve vozidle. Z těchto sdělení dále vyplývá, že policisté záznam nezaložovali na médium, neboť přestupek byl vyřešen na místě a nic nenasvědčovalo tomu, že by podezřelý z přestupku měl své jednání následně rozporovat. Takový postup tedy soud hodnotí nejen v souladu s interními akty řízení Policie ČR, na které upozornil ve svém vyjádření žalovaný č. 2, ale především v souladu s ustanovením § 62 odst. 1 zákona o Policii, dle kterého „[p]olice může, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu.“ Skutečnost, že policisté po vyřešení přestupku (po uložení

blokové pokuty příkazem na místě) vyhodnotili, že pominul účel uchování takového záznamu, a proto přistoupili k jeho likvidaci, je v souladu s předpisy na ochranu osobních údajů, což je nepochybně dle soudu žádoucí postup.

[47] Soud pak jen dodává, že vyjádření policistů založená ve stížnostním spisu nejsou v žádném rozporu s výpovědí svědkyně při ústním jednání (srov. bod [18] tohoto rozsudku), která uváděla, že tehdy měli ve vozidle kameru, přičemž byla nastavena tak, že se záznam automaticky promazává, pokud se z kamery nestáhne. K obsahu samotného záznamu pak na dotaz zástupce žalobce uvedla, že z vozidla byl vidět jak semafor, tak vozidlo. Na základě těchto skutečností soud dospěl k závěru, že neexistují pochybnosti o tom, že záznam přestupku pořízený z vozidla příslušníků Policie ČR existoval, nicméně se do dnešního dne s ohledem na průběh „řízení“, a především s ohledem na to, že žalobce příkazový blok podepsal, nedochoval, což však dle soudu nečiní z tvrzení zasahujících policistů, že disponují záznamem, lživé tvrzení.

[48] Jak bylo uvedeno již výše, tak důsledkem žalobcova podpisu příkazového bloku pak byla ta skutečnost, že se projednávání přestupku nedostalo do klasického správního řízení, v rámci něhož by bylo provedeno dokazování, a to zcela jistě i tímto záznamem pořízeným z vozidla na soukromé médium zasahujících policistů.

[49] K výkladu právní zásady „*in dubio pro reo*“, soud uvádí, že ve vyrozumění ze dne 27. 7. 2020 byla tato aplikována tak, že ředitel OŘP Praha I nevešel v tvrzení žalobce ohledně lživého tvrzení policistů ve vztahu k inkriminovanému záznamu na soukromém médiu policistů jen proto, že neexistoval důkazní prostředek, který by nepochybně vyvrátil tvrzení policistů, že skutečně záznam pořídili. Takový závěr ředitele OŘP Praha I je dle soudu naprosto logický, neboť zasahující policisté ve svých vyjádřeních ke stížnosti žalobce potvrdili, že záznam pořídili, nicméně jej následně po projednání věci na místě smazali (resp. jej nezáložovali a tento byl smazán záznamem dalším), přičemž žalobce existenci záznamu v té době (pozn. soudu: a ani nyní) nijak věrohodně nezpochybnil.

[50] Jak bude uvedeno dále při posuzování druhého „zásahu“, tak ve stížnostním spisu je dále založen úřední záznam, že bylo provedeno šetření „*k upotřebitelnému kamerovému záznamu, který by objektivně zachytil Vámi stěžované chování policistů*“ (pozn. soudu: tedy nikoli k záznamu přestupku žalobce na soukromé kameře policistů, ale k záznamu provádění samotné silniční kontroly). Z úředního záznamu pak vyplývá, že takový záznam se nepodařilo zajistit. Dle názoru soudu nic nebránilo žalobci, aby si (tak, jak je v dnešní době zcela běžné) jednání zasahujících policistů zaznamenal na své vlastní záznamové zařízení (např. mobilní telefon). Tento důkaz by soud při svém rozhodování zcela jistě nemohl pominout.

[51] Soud dále uvádí, že nedospěl k závěru, že by při zjištění předmětného přestupku policisté postupovali v rozporu se svou povinností dostatečně zjistit průběhu přestupku tak, aby byly vyloučeny pochybnosti, jak namítal žalobce. S ohledem na poměrně jednoduchý charakter daného přestupku (jízdy na červenou) soud dospěl k závěru, že tento přestupek byl zjištěn bez důvodných pochybností. Soud sice uznává, že ani v příkazním řízení není možné, aby toto bylo založeno na lživých tvrzeních, měl-li však žalobce jakékoliv pochybnosti, tak nebyl povinen příkazový blok podepisovat, a tím pádem by byl přestupek projednáván ve správním řízení, včetně řádného dokazování. Tvrzení zasahujících policistů ohledně existence kamerového záznamu proto v tomto směru soud nevyhodnotil jako nepřiměřený nátlak, neboť žalobci musí být zřejmé, že zejména

v městské zástavbě se nachází široká síť kamerových zařízení a že policisté přestupky „dokumentují“.

[52] Tvrzení žalobce ohledně neúměrného verbálního nátlaku zasahujících policistů pak zůstalo dle soudu toliko v rovině tvrzení, neboť žalobce ani jeho zástupce v tomto směru nijak nekonfrontovali svědkyni při jejím výslechu v rámci ústního jednání. Naopak z jejího výslechu, jakož i z vyjádření obou zasahujících policistů založených ve stížnostním spisu vyplynulo, že se jednalo o klasické projednávání přestupku na místě. Totéž pak lze konstatovat i ve vztahu k tvrzení žalobce, že nebyl poučen o možnosti správního řízení, neboť soudu nevznikly o tomto „úkonu“ zasahujících policistů žádné pochybnosti. Ze sdělení obou policistů založených ve stížnostním spisu totiž vyplývá, že žalobce byl poučen o tom, jak bude ve věci postupováno v případě, že s přestupkem souhlasit nebude (jeho jednání bude následně řešeno ve správním řízení u věcně a místně příslušného správního orgánu).

[53] K námitce, že zasahující policistka neměla v době zásahu nasazenou roušku, soud uvádí, že ze sdělení obou policistů (viz stížnostní spis) a z výslechu svědkyně vyplývá, že oba policisté měli roušku nasazenou. Soud rozumí obavě žalobce o jeho zdraví, nicméně z výslechu svědkyně dále vyplynulo, že přestupek řešil s žalobcem její kolega, tj. neřešila její ona. Pokud tedy svědkyně lustrovala osobu žalobce zpovzdálí, tak je logické, že si roušku sundala, neboť v takové situaci nebyla v kontaktu s žádnou osobou. Připomenout totiž lze, že v rozhodné době (dne 25. 5. 2020), bylo platné a účinné mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 19. 5. 2020, č.j. MZDR 15757/2020-18/MIN/KAN, které zakazovalo všem osobám právě s účinností od 25. 5. 2020 pohyb a pobyt bez ochranných prostředků dýchacích cest (nos, ústa) jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének, a to: a) ve všech vnitřních prostorech staveb, mimo bydliště, b) v prostředcích veřejné dopravy, c) na všech ostatních místech, kde se nacházejí alespoň dvě osoby v bližší vzdálenosti než 2 metry, nejedná-li se výlučně o členy domácnosti. Z provedeného dokazování nevyplývá, že by v daném případě bylo porušeno právě písm. c), jež byli povinni dodržovat všichni účastníci dané silniční kontroly, pokud se nacházeli v bližší vzdálenosti než 2 metry.

[54] Soud tak uzavírá, že policejní orgán nepostupoval v rozporu se zásadou transparentnosti, spravedlivého průběhu řízení a řádného výkonu veřejné správy, jak namítal v podané žalobě žalobce. Ve vztahu k zásahu č. 1 tak lze uzavřít, že tento soud neshledal nezákonným, nebyly tak splněny zejména podmínky č. 2 a 3 pro deklaraci nezákonnosti zásahu (srov. bod [31] tohoto rozsudku).

[55] Dále se soud zabýval druhým „zásahem“, spočívajícím dle žalobce v nesprávném a nezákonném postupu při přezkoumávání příslušníků Policie při předmětné silniční kontrole. K tomuto zásahu lze nejprve uvést, že jej žalobce formuloval velmi široce a obecně, ale z obsahu podané žaloby, jakož i z projevů přednesených během ústního jednání, se podává, že žalobce měl na mysli, že žalovaný č. 2 se nedostatečným (a nezákonným) způsobem zabýval žalobcovým podáním označeným jako *„Stížnost na chování policistů, žádost o umožnění náhledu videozáznamu přestupku a přezkoumání výsledku přestupku“*, které byla datováno dnem 28. 5. 2020 a doručeno dopravnímu inspektorátu Obvodního ředitelství policie Praha I dne 9. 6. 2020.

[56] Soud hned úvodem k tomuto zásahu považuje za klíčové odkázat na ustanovení § 37 odst. 1 věta druhá správního řádu, dle kterého *„se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu a*

bez ohledu na to, jak je označeno.“ Správní orgán, jemuž je podání doručeno, tak je oprávněn a dle soudu i povinen, neboť si musí postavit na jisto svou věcnou příslušnost k vyřízení podání, posoudit skutečný obsah podání bez ohledu na to, jak jej podatel označí. V daném případě došlo k tomu, že podání žalobce doručené dopravnímu inspektorátu dne 9. 6. 2020 a označené jako „*Stížnost na chování policistů...*“ bylo podle svého obsahu vyhodnoceno částečně jako podnět k přezkumnému řízení ve věci daného příkazovaného bloku a částečně jako stížnost ve smyslu ustanovení § 175 správního řádu. Je pak rovněž logické, že příslušným k posouzení té které konkrétní části je jiný útvar žalovaného č. 2.

[57] Přezkumné řízení je upraveno v ustanoveních § 94 až § 99 správního řádu. Podle ustanovení § 94 odst. 1 správního řádu platí, že „*[v] přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Přezkumné řízení lze zahájit, i pokud je rozhodnutí předběžně vykonatelné podle § 74 a dosud nenabylo právní moci; pokud bylo po zahájení takového přezkumného řízení podáno odvolání, postupuje se podle ustanovení hlavy VIII této části. Účastník může dát podnět k provedení přezkumného řízení; tento podnět není návrhem na zahájení řízení; jestliže správní orgán neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podateli.*“ (pozn. podtržení provedl zdejší soud)

[58] V rozsudku ze dne 27. 8. 2020, čj. 6 As 148/2020-28, formulovat Nejvyšší správní soud následující právní větu: „*Rozhodnutí o (dopravním) přestupku vydané v příkazním řízení na místě (§ 91 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) může být zrušeno v přezkumném řízení (§ 94 a násl. správního řádu) pro nesoulad s právními předpisy spočívající například v porušení § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, tedy pokud správní orgán při vydání příkazu na místě nezjistil dostatečně skutkový stav, nezjistil všechny rozhodné okolnosti nebo pečlivě nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení dosud najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (i toho, co uvedl poškozený jako účastník dopravní nehody, byť formálně vzato není účastníkem přestupkového řízení), jinak řečeno pokud o tehdy zjištěném skutkovém stavu byly, resp. mohly být, důvodné pochybnosti.*“

[59] Ve vztahu k podnětu k přezkoumání příkazového bloku bylo žalobci zasláno sdělení plk. Jiřího Duška, vedoucího odboru služby dopravní policie ze dne 14. 7. 2020, č.j. KRPA-168513-3/ČJ-2020-0000DI. V něm bylo žalobci vysvětleno, že rozhodnutí vydané formou příkazu na místě obsahuje všechny formální i obsahové náležitosti kladené na tento druh rozhodnutí, přičemž jeho tvrzení, že nejel na červenou, je vyvráceno záznamem z městského kamerového systému (pozn. soudu: který byl k podnětu k přezkumnému řízení vyžádán). Dále je zde uvedeno, že žalobce svůj kvalifikovaný souhlas se zjištěným stavem věci, uloženou pokutou příkazem na místě ve výši 1.000 Kč, vyjádřil, z jeho svobodné vůle, podpisem bloku na pokutu na místě zaplacenou č. C 0099908 série AC/2017, čímž stvrdil i samotnou spolehlivost zjištění skutkového stavu, a to včetně obsahu podepsaného dokumentu. Žalobce byl dále upozorněn na to, že bylo v jeho dispozici rozhodnout se na místě, zda bude s přestupkem souhlasit a podrobí se jeho projednání příkazem na místě či zda nebude souhlasit se zjištěným stavem věci, s právní kvalifikací skutku, s uložením pokuty i její výší, s vydáním příkazového bloku nebo se z jiného důvodu bude dožadovat, aby byl projednán v řádném, nezkráceném správním řízení u příslušného správního orgánu, kde by bylo provedeno dokazování. Rovněž mu bylo sděleno, že řízení ukončené uložením pokuty formou příkazu na místě je řízení „*sui generis*“, při kterém se dokazování neprovádí. Z uvedeného důvodu proto nebyl zálohován

a uchován záznam ze soukromé kamery policistů, o němž se ve svém podání žalobce zmiňoval. Dále bylo konstatováno, že zákon neumožňuje odvolání, případně zpětvzetí jednou uděleného souhlasu se zjištěným stavem věci, který následně vedl k proběhnuvšímu řízení uložením pokuty příkazem na místě. Poté bylo uvedeno, že po prošetření shromážděné spisové dokumentace nebyly shledány podmínky pro zahájení přezkumného řízení ve smyslu ustanovení § 95 odst. 1 správního řádu.

[60] Dle názoru soudu tak došlo touto odpovědí příslušného útvaru žalovaného č. 2 (odboru služby dopravní policie) k vyčerpání té části podání žalobce ze dne 9. 6. 2020, kterou bylo možno podle jejího obsahu posuzovat jako podnět k provedení přezkumnému řízení (podnět k přezkoumání příkazového bloku). Je nutno přisvědčit žalovanému, že v případě podnětu k provedení přezkumného řízení se nevede klasické správní řízení, ale v případě, že správní orgán neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, tak o této skutečnosti informuje podatele, což se také v daném případě stalo.

[61] Druhá část podání žalobce ze dne 9. 6. 2020 pak byla vyhodnocena jako stížnost podle ustanovení § 175 správního řádu, k jejímuž projednání byl příslušný útvar vnitřní kontroly žalovaného č. 2.

[62] „Řízení“ o stížnosti je upraveno v ustanovení § 175 správního řádu, kdy podle odst. 1 mají dotčené osoby právo obracet se na správní orgány se stížnostmi proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu, neposkytuje-li tento zákon jiný prostředek ochrany. Stížnost se podává u správního orgánu, který vede řízení; ten je pak povinen prošetřit skutečnosti uvedené ve stížnosti (odst. 3). Lhůta pro vyřízení stížnosti je 60 dnů ode dne jejího doručení, přičemž o vyřízení stížnosti musí být stěžovatel v této lhůtě vyrozuměn (odst. 4). V případě, že stížnost shledána (částečně) důvodnou, tak je správní orgán povinen bezodkladně učinit nezbytná opatření k nápravě (odst. 6). V případě, že má stěžovatel za to to, že podaná stížnost nebyla řádně vyřízena, tak může požádat nadřízený správní orgán, aby přešetřil způsob vyřízení stížnosti (odst. 7).

[63] Při ústním jednání byl do soudního spisu založen a k důkazu proveden stížnostní spis v dané věci. Z jeho obsahu vyplývá, že se útvar vnitřní kontroly stížností žalobce zabýval řádně a dostatečně. V tomto spisu je založen mimo jiné úřední záznam ze dne 18. 6. 2020, č.j. KRPA-150292-4/ČJ-2020-001157-S, o telefonickém hovoru se žalobcem, provedeným za účelem upřesnění jeho podání, dále úřední záznam ze dne 18. 6. 2020, č.j. KRPA-150292-6/ČJ-2020-001157-S, ohledně provedeního šetření k poloze hlídky při řešení předmětné blokové pokuty a rovněž vyjádření ke stížnosti prap. Jan Vojco ze dne 23. 6. 2020 a vyjádření ke stížnosti prap. Bc. N. V. ze dne 25. 6. 2020.

[64] Žalobci bylo dne 27. 7. 2020 pod č.j. KRPA-150292-8/ČJ-2020-001157-S, zasláno vyrozumění ředitele OŘP Praha I o vyřízení stížnosti. V něm bylo uvedeno, že stížnost byla rozdělena a vyhodnocena ve 3 stížnostních bodech: 1) lživé vyjádření policistů o pořízení důkazního prostředku ze služebního vozidla; 2) lživé tvrzení policisty o počtu bodů udělených za spáchaný dopravní přestupek; 3) policistka neměla nasazenou roušku při jednání s podatelem, ačkoli mu byla vzdálená méně než 2 metry. Ad 1) bylo uvedeno, že dle vyjádření policistů bylo jednání žalobce nahráno na soukromé médium policistů, které bylo umístěné ve vozidle. Pro neexistenci důkazního prostředku, který by toto mohl nepochybně vyvrátit, nelze předpokládat, že se jedná o lživé tvrzení, jak žalobce namítal. Policisté zaznamenali jednání řidiče, které vyhodnotili jako protiprávní, na soukromou kameru, přičemž se záznam rozhodli nezalohovat na médium. Toto odůvodnili tím, že

přestupek byl vyřešen na místě a nic nenasvědčovalo tomu, že by podezřelý z přestupku měl své jednání následně rozporovat. Z celkové situace tedy vyhodnotili, že záznam není dále využitelný. Tento postup byl posouzen v souladu s interními akty řízení Policie ČR, kdy nebylo zjištěno jejich porušení. Zároveň bylo v tomto bodu uvedeno, že žalobce se může proti uložené pokutě bránit mimořádným opravným prostředkem ve smyslu ustanovení § 101 zákona č. 250/2016 Sb., který byl již podán dopravním inspektorátem v jeho prospěch nadřízenému správnímu orgánu. Ad 2) bylo žalobci sděleno, že dle vyjádření policistů mu nebyl sdělen konkrétní počet bodů, které budou za spáchaný přestupek zapsány do karty řidiče, ale pouze skutečnost, že se jedná o přestupek, který je zařazen do bodového systému a vztahuje se na něj recidiva. K dotazu, kolik bodů bude zapsáno do karty řidiče v souvislosti se spáchaným přestupkem, bylo žalobci sděleno, že dle ustanovení § 123b odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. záznam zákonem stanoveného počtu bodů provede příslušný obecní úřad s rozšířenou působností; počet bodů je taxativně vymezen uvedeným zákonem a nezáleží na správním uvážení orgánu. Ad 3) bylo žalobci sděleno, že dle vyjádření policistů měla policistka nasazenou roušku; krom tohoto se policisté vyjádřili v tom smyslu, že policistka s ním přestupek neřešila. Ke zdraví policistů bylo žalobci sděleno, že policisté se doposud neléčili s příznaky nemoci Covid – 19. S ohledem na vyhodnocení jednotlivých bodů, kdy se nepodařilo podpořit tvrzení žalobce o špatném úředním postupu a nevhodném chování policistů, včetně možného protiprávního jednání, byla stížnost celkově vyhodnocena jako nedůvodná.

[65] Žalobce následně reagoval podáním ze dne 14. 9. 2020, na které odpovědělo Obvodní ředitelství policie Praha I, skupina vnitřní kontroly, dne 25. 9. 2020, č.j. KRPA-150292-13/ČJ-2020-001157-S. V tomto vyjádření bylo žalobci sděleno, že správní orgán se zabýval úředním postupem a chováním policistů, přičemž mu nenáleží hodnotit přehlednost křižovatky či problematické nastavení semaforů, což byly jedny ze stížnostních námitek žalobce. Dále bylo v tomto vyjádření navíc obsaženo hodnocení právního stavu příkazního řízení, jakož i vysvětlení, jakým způsobem policisté pořizují a nakládají se záznamy. V tomto vyjádření je skutečně uvedeno, že „*v případě, že zde (pozn. soudu: na záznamu pořízeném policisty na soukromé médium) byla zachycena jen registrační značka vozidla bez podoby řidiče, nelze hovořit o osobním údaje.*“ Z tohoto tvrzení dle názoru soudu jednak nevyplývá, že ještě v září 2020 byl předmětný záznam k dispozici správnímu orgánu, jednak se jedná o naprosto obecné tvrzení ve vztahu k tomu, jaké mohly být na předmětném záznamu zaznamenány (osobní) údaje. Jakkoli soud nemá tento záznam k dispozici, tak z logiky věci je zřejmé, že se na něm nutně muselo nacházet vozidlo, a tedy i jeho registrační značka, neboť ze záznamu z městského kamerového systému je patrné, že policisté jeli po spáchání přestupku za vozidlem žalobce, tudíž jeho vozidlo museli zaznamenávat „zezadu“, a to včetně registrační značky tohoto vozidla.

[66] Ve vztahu k části podání žalobce ze dne 9. 6. 2020, jež bylo možno posoudit jako stížnost dle ustanovení § 175 správního řádu, se tak dle názoru soudu dostalo žalobci ze strany příslušné skupiny vnitřní kontroly dostatečného projednání.

[67] Žalobce dále namítal, že mu nebylo umožněno seznámit se s příslušným kamerovým záznamem. Soud k tomuto uvádí, že opět je nutno striktně rozlišovat mezi jednotlivými „řízeními“, která žalobce svým podáním ze dne 9. 6. 2020 vyvolal. Ve stížnostním spisu skutečně žádný kamerový záznam není založen, nicméně příslušný správní orgán žalobci vysvětlil, že je to z toho důvodu, že záznam přestupku pořízený na soukromé médium zasahujících policistů byl po projednání přestupku smazán, resp. že neexistuje žádný

záznam zachycující jednání a chování policistů v průběhu samotné silniční kontroly. Naopak v rámci posuzování podnětu žalobce k provedení přezkumného řízení byl do tohoto řízení vyžádán záznam z městského kamerového systému, který byl následně žalovaným č. 2 doložen do soudního spisu a byl promítnut při ústním jednání před soudem.

- [68] Soud proto dospěl k závěru, že správní orgány nepochybily, pokud podání žalobce posoudily podle jeho skutečného obsahu a dále postupovali dle ustanovení týkajících se jednotlivých (a naprosto odlišných) institutů. Úkony správních orgánů v rámci „přezkumu“ (myšleno v obou „řízeních“ současně) tak, jak je nesprávně chápe žalobce, dle názoru soudu splňují všechny náležitosti legitimního a řádně provedeného řízení. Dle soudu tak nedošlo k zásahu do práva žalobce na spravedlivé správní řízení, jak namítal v podané žalobě. Podmínky pro deklaraci nezákonnosti druhého zásahu tak rovněž nebyly splněny.
- [69] Závěrem soud považuje za nutné doplnit, že je plným právem žalobce podat trestní oznámení, nicméně z žádného předloženého podkladu nevyplývá, že by se žalobce měl snad stát „obětí“ nežádoucí pozorování, nahrávání či sledování ze strany Policie ČR. Žalobce byl jen a pouze přistižen hlídkou Policie ČR při spáchání přestupku v podobě jízdy na červenou, za což mu byla udělena pokuta formou příkazu na místě.
- [70] Z uvedených důvodů proto soud dospěl k závěru, že žalobu směřující vůči žalovanému č. 2 je třeba zamítnout jako nedůvodnou podle ustanovení § 87 odst. 3 s.ř.s., neboť označený zásah soud neshledal nezákonným (viz výrok II. rozsudku).
- [71] Výrok III. o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovaným žádné náklady v řízení nevznikly, a zároveň ustanovením § 60 odst. 3 věta první, dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. prosince 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek
předseda senátu